

[Socialministeren.]

erne eller lignende, saaledes er der for Tiden i Socialministeriet under Arbejde et udførligt Cirkulære vedrørende Spørgsmaalet om Arbejdsanvisning, saaledes at det virkelig bliver klart, at vi, som den ærede Ordfører for Det radikale Parti (Rager) sagde, alle har et vist Ansvar over for at slaa meningsløse Rygter ned, alle har et vist Ansvar for, at der administreres rigtigt, og har et vist Ansvar for, at der, naar vi hører noget, som er galt eller urigtigt, sker Paa-tale. Det skal altsaa ikke skyldes mig, hvis man bliver ved med at køre frem med disse Rygter om, at der ikke er Mulighed for at føre Kontrol, eller at der ikke er Orden i Arbejdsanvisningen. Der skal i Løbet af nogle Dage komme et udførligt Cirkulære, der siger, hvorledes hele denne Ordning er.

Paa et Punkt maa jeg give den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Aksel Larsen) Ret, og paa det Punkt har jeg en Fejl: Jeg har ikke sørget for til i Dag at skaffe mig Oplysninger angaaende det Spørgsmaal, der berøres i Lovforslaget om Kontrol med arbejdsløse og Udbetaling af Arbejdsløshedsunderstøttelse under ekstraordinær Arbejdsløshed, det Spørgsmaal, om de arbejdsløse maa vente i indtil 5 Dage efter Kontrolugens Afslutning, før de faar den dem tilkommende Understøttelse. Jeg har selvfølgelig rejst det Problem, dengang jeg lovede at rejse det, men jeg har hundrede Ting om Ørene og er ikke i Stand til at svare derpaa nu. Nu er jeg sikker paa efter mit Kendskab til den kommunistiske Mentalitet, at dette Svar kun vilde føre til en eller anden uelskverdigg Bemærkning, at saa let slipper jeg ikke, og da jeg ikke har i Sinde at skjule noget, vil jeg henstille, at man fra en eller anden Side foreslaar nedsat et Udvalg angaaende denne Sag, saa skal disse Oplysninger blive fremskaffet. Muligvis er Sagen færdigbehandlet, men i hvert Fald kan Udvalget jo kontrolere, at jeg fremskaffer Oplysninger vedrørende disse Spørgsmaal.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, at jeg kunde jo godt faa gennemført et Forslag om Krisehjælp, hvorfor kunde Kommunisternes Krav saa ikke gennemføres? Det falder mig ikke ind at stille Forslag om Krisehjælp paa de Omraader, hvor Socialreformen har bragt System til Veje. Derimod med Hensyn til det Omraade, hvor der i Efteraaret er fremsat Forslag om Krisehjælp, nemlig hvor Arbejdsløshedsforsikringen ikke kan klare sine Forpligtelser paa Grund af Arbejdsløshedens

Omfang, maa jeg forbeholde mig til enhver Tid, naar Forholdene er saa abnorme, som de har været i de senere Aar, at foreslaa at supplere det almindelige System med en ekstraordinær Lovgivning.

Dernæst fremhævede den ærede Ordfører for Kommunisterne, at ingen havde fremsat en saa haardhændet Kritik af Socialreformen som jeg, naar jeg havde sagt, at Taksterne er saa lave, at de hverken er til at leve eller dø af. Selvfølgelig vedstaa jeg disse Udtalelser, og det er ganske unødvendigt at vedstaa dem, for enhver ved, at de Takster, jeg talte om i denne Forbindelse, de faste Takster i Loven for Aldersrente- og Invalidenydere, efter Forholdene i vort Samfund er saa lave, at man i al Almindelighed kan sige, at de hverken er til at leve eller dø af.

Men dette er jo ikke nogen Kritik af Socialreformen som saadan. Efter Socialreformens Ordning er de Beløb, der overhovedet kan stilles til Raadighed til disse Formaal, fordelt paa en ganske anderledes systematisk og planmæssig Maade end tidligere. Det siger jo ikke noget om, at det Samfund, vi i dette Øjeblik lever i, er i Stand til at yde saadanne Understøttelser, som man gerne vilde yde, eller som jeg vilde anse for forsvarlige.

Jeg siger til den ærede Ordfører for Kommunisterne, som jeg har sagt før: Vær hellere med til at arbejde paa, at Socialreformens System af Udgifter kan holde, end til at arbejde paa at undergrave det. Det, der kommer i Stedet, bliver saa sandt ikke bedre. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at hele dette Spørgsmaal om Takster beror netop paa Problemet, i hvilket Omfang det er muligt at afskaffe Arbejdsløsheden. Jo mindre de direkte og indirekte Udgifter til Arbejdsløsheden er i vort Land, des bedre bliver der Raad til at yde Understøttelse til dem, der under alle Omstændigheder vil komme til at trænge til saadanne, de syge, de gamle, Børnene, Invaliderne o. s. v.

Derfor har jeg ogsaa altid set det som min Hovedopgave paa forskellig Vis at komme frem med Forslag til at raade Bod paa Arbejdsløsheden. Men nogen Støtte i den Henseende kan man ikke sige at man har faaet fra kommunistisk Side. Hvis det stod til den ærede Ordfører, vilde han føre en Politik, der dels vilde forøge Arbejdsløsheden, dels vilde bringe det hele ud i Kaos. Hvorledes han med en saadan Politik vilde kunne redde bedre Understøttelser til de arbejdsløse eller faa mindre Arbejds-